

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. С.З., 13.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д. К. Телбизова-Янчева

Членове: Пламен Ст. Златев
Мариана М. Мавродиева

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20235500500205 по описа за 2023 година

Производството е на основание чл.269- 273 от ГПК във вр. с чл.26, ал.1, пр.1 и чл.227, б.б., „а“ и „б“ от ЗЗД.

Делото е образувано въз основа на подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 1037/13.01.2023г. от ищцата Ц. П. И. от С.З. против тази част от изцяло негативното за нея първоинстанционно Решение № 1065/09.12.2022г. по приключеното гр.д.№ 1009/2022г. по описа на РС- С.З., с което е бил отхвърлен основния ѝ иск чл.26, ал.1, пр.2 и 3 от ЗЗД, със законните последици. Липсва оплакване относно втория алтернативен иск по чл.27 от ЗЗД- прогласяване нищожност на процесния договор, поради грешка. Счита, че първоинстанционното Решението на РС било постановено при съществени нарушения на процесуалните правила, в нарушение на материалния закон, при несъобразяване с доказателствата по делото и немотивираност на съдебния акт. Излага подробни фактически и правни оплаквания в тази насока, че били налице и трите законови предпоставки по смисъла на чл.26, ал.1, пр.2 и 3 от ЗЗД за нищожност на договорите, заобикалящи закона, другото основание за нищожност- накръняването на добрите нрави. Моли въззивния ОС да отмени изцяло атакуваното първоинстанционно Решение и да постанови ново свое такова, с което да уважи изцяло исковите ѝ претенции, със законните

последници от това. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. Претендира за разноските си пред двете съдебни инстанции. Не е представила Списък по чл.80 от ГПК. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния ѝ представител- адвокат по делото. Не е представила писмена Защита в дадения ѝ от съда 1- седмичен срок.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен Отговор на въззивната жалба вх.№ 4567/22.02.2023г. от ответницата Д. И. М. от гр.С.З., в който тя заявява, че счита в.жалба за изцяло неоснователна и недоказана, а атакуваното Решение на РС за напълно мотивирано, законосъобразно и правилно. Излага подробно своите фактически и правни аргументи в тази насока. Моли настоящия въззивен ОС- С.З. да остави изцяло без уважение въззивната жалбата и да потвърди напълно атакуваното първоинстанционно Решение, със законните последници от това. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна инстанция. Претендира всички свои разноси пред въззивния съд. Не е представила Списък по чл.80 от СК. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния ѝ представител- адвокат. Не е представила писмена Защита в дадения ѝ от съда 1- седмичен срок.

Въззивният съд, в настоящия си състав, след като провери събраните по делото писмени и гласни доказателства и обсъди становищата на всяка една от страните по делото, като взе предвид приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, намира за установена и доказана по несъмнен и безспорен начин следната фактическа и правна обстановка по делото :

Процесното дарение на недвижим жилищен имот е направено в предвидената в закона нотариална форма, отразява недвусмислената воля на дарителката към момента на дарението, и като такова то се явява действително и е породило своето правно действие за страните по сделката и за третите лице след вписването ѝ. По принцип, като вид сделка, извършеното дарение се явява неотменяемо, като за дарителя няма законова възможност може да си запази правото по всяко време и по своя субективна преЦ. да пристъпи към неговата отмяна. Изключенията са изрично изброени в нормите на чл.227 от ЗЗД- ако надарената умишлено убие или се опита да убие дарителката си, нейния съпруг или нейното дете, или е съучастник в такова престъпление, освен ако деянието е извършено при обстоятелства, които изключват наказуемостта, когато надарената набеди дарителката си в извършването на престъпление, наказуемо с лишаване от свобода не по-малко от три години, освен ако набедяването се преследва по тѣжба на пострадалия и такава не е подадена, и в хипотезите, в които надарената отказва да даде на дарителката си издрѣжка, от която тя се нуждае. Нито в Исковата молба, нито във въззивната жалба на дарителката не са били наведени нито едно от

горепосочените правни основания, като законовите обстоятелства по чл.227, б.,,а" и „б" от ЗЗД са състави на престъпления по НК, които следва да бъдат установени по надлежния съдебен ред с влязла в законна сила осъдителна присъда срещу надарената, за каквито не съществуват данни по делото нито пред първата, нито пред въззивната инстанция. В случая не е налице и законовата хипотеза по чл.227, б.,,в" от ЗЗД, тъй като по делата липсват каквито и да са данни, че дарителката някога и под някаква форма е искала издръжка от надарената си дъщеря, от която да се нуждае, а се презюмира, че няма нужда от такава.

В показанията си разпитаните пред РС двама свидетели сочат, че още приживе дарителката била упрекувала бившия си съпруг, че е прехвърлил всичко на общия им син, а на дъщеря им/надарената/ нищо не бил оставил, и тогава дарителката решила да прехвърли процесния апартамент на дъщеря си, като свидетелката не е очевидка дарителката да е заявявала пред надарената, че прави дарението, за да спаси помощите в Г., да зарадва временно дъщеря си и след това тя да ѝ върнела обратно собствеността върху апартамента. Потвърждение в тази насока е безспорния факт, установен от показанията на свидетелката, че ключ от процесния жилищен имот има единствено дарителката.

В подобна насока са и показанията на свидетеля М., според който баба му/дарителката/ дълго време казвала, че иска да прехвърли апартамента си на майка му, тъй като дядо му/с който били отдавна разведени/, оставил всичко на вуйчо му/общия им син/. Но самият свидетел не е очевидец някой да е искал нещо от дарителката, тя самата била решила да направи дарението, и той лично не е очевидец на някаква уговорки за връщане на имота или за получаване на помощи. Нещо повече- той счита, че ако на майка му/надарената/ били известни такива условия, тя нямало да се съгласи да получи имота. Още повече, че майка му/надарената/ нямала ключ от имота, а баба му/дарителката/ и до сега, когато била в България, живеела в същия този имот. Нещо повече- свидетелят М. сочи, че баба му е била измамена от някаква жена с голяма сума в евро и изказва притеснения, че е възможно баба му да си иска апартамента, за да го даде на тази жена и след това щяла да остане на улицата.

При това положение напълно мотивирано, обосновано и правилно е да се приеме за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин, че естеството на оформената с нотариален акт сделка е за действителната “дарение” на процесния недвижим жилищен имот/апартамент/.

При твърдяна нищожност на договор за дарение от 03.07.2019г. на осн. чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД, при извършената от настоящия въззивен съд проверка на оплакванията във Въззивната жалба се установи и доказа, че се я в я в а т изцяло неоснователни и недоказани оплакванията на

жалбоподателката, че направените от първоинстанционния съд изводи не кореспондират с доказателствата по делото- видно от мотивите на атакуваното решение, първоинстанционният съдът достатъчно изчерпателно, като обем и съдържание е обсъдил всички събрани по делото писмени и гласни доказателства. РС е обсъдил показанията на всеки един от разпитаните свидетели, както и събраните писмени доказателства. Законно право на всеки съд/в случая РС- С.З./ е да гради изводите си по делото и то само по отношение на събраните годни доказателства, като обсъжда всички събрани доказателства. Действително съдът няма за задача да изследва мотивите за сключване на една или друга правна сделка между страните, а единствено и само нейното съответствие със законовите разпоредби/тоест да извърши служебна проверка за нарушение на закона/ и да провери дали чрез една външна формална изрядност не се цели и постига забранен от закона краен резултат/тоест заобикаляне на закона/.

При извършената от въззивния ОС- С.З. проверка във връзка с направените от в.жалбоподатели оплаквания относно допуснати в атакуваното Решение на първоинстанционния РС- С.З. закононарушения, въззивният съд констатира, че са допуснати, приети и обсъждани няколко броя писмени доказателства, представени от всяка от страните по делото, които подробно са обсъждани, ведно с всяко едно от гласните такива/свидетелските показания/.

Неоснователно е и оплакването на въззивниците, че решението страдало от липса на мотиви, тъй като първоинстанционният съд е обсъдил достатъчно подробно и всестранно събраните по делото доказателства обективно, всестранно и пълно- видно от неговите мотиви, на базата на които РС е стигнал до възприетото от него решение на спорния казус.

В хода на делото нито пред РС, нито пред ОС не е било извършено опровергаване съдържанието на тези официални писмени документи, чрез съответните надлежни доказателства, поради което въпросният договор за дарение на недвижим имот несъмнено се ползва със своята материална доказателствена сила досежно установяване обстоятелството на безвъзмездното прехвърляне на процесния недвижим имот/жилище/ от собственика му/въззивницата/- дарителка на приобретателката му/въззвиваемата/- надарената.

За да е налице заобикаляне на закона, страните по сделката трябва да преследват конкретна цел, която законът им забранява, като за постигане на тази цел използват друга сделка, която законът не забранява- тоест с действията си страните трябва съзнателно да са целели настъпването именно на забранения правен резултат и да са имали намерението да го постигнат чрез конкретна незабранена от закона сделка. Именно това намерение у въззивницата/ищца/- дарителката/майка/ не е било установено и доказано от

нея против въззиваемата/ответницата/- надарената ѝ дъщеря в хода на делото, за да се приеме, че чрез сключването на процесната сделка е бил заобиколен по някакъв начин закона. Въззивницата/дарителка/ не са представяли никакви доказателства от нейна страна, че е имала потенциалната възможност в тогавашното си местопребиваване в Република Г. за процесния период от време да има нормативната/дори и хипотетична/ възможност да получава твърдените въпросни по 200 евро месечни компенсации, като тамошен пенсионер без собствено жилище, както и не е представила абсолютно никакви доказателства, че тази твърдяна от нея възможност е отпаднала, че не се отнасяла до нея или ѝ е била изрично отказана.

Също така никой от разпитаните пред РС 2 бр. свидетели не е очевидец на твърдения или признания на въззивницата- ищца/дарителка/ за временно и формално дарение на процесния недвижим жилищен имот/апартамент/ на въззиваемата- ответница/надарена/ единствено и само с цел получаване на тези твърдени 200 евро месечна помощ, и не е доказано, че между страните е имало изрична договорка за последващо прехвърляне на същия недвижим имот от надарената обратно на дарителката ѝ.

Поради, което напълно законосъобразни са изводите на първоинстанционния съд в атакуваното Решение, че за нарушение на закона следва да е налице договор, сключен при пряко или непряко нарушаване на императивни правни норми, или да е постигнат забранен от закона резултат, въпреки формалното съответствие на сделката със закона. А в случая процесният договор не е сключен при твърдените, но недоказани горепосочени фактически и правни условия, които да сочат на законовите хипотези по чл.26, ал.1 от ЗЗД- заобикаляща закона сделка и накърняване на добрите нрави.

Предвид всички гореизложени мотиви, въззивният съд счита, че атакуваното с въззивната жалба първоинстанционно съдебно Решение не страда от сочените от жалбоподателката пороци, че същото се явява като цяло законосъобразно и правилно, съответстващо на събраните по делото доказателства, и следва на осн. чл.272, пр.1 от ГПК да бъде потвърдено изцяло в атакуваната му част, ведно със законните последици от това.

Настоящото въззивно съдебно решение може да се обжалва от всяка отстраните в 1- месечен срок от датата на връчването му, при евентуалното наличие на законови предпоставки по чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Ето защо предвид гореизложените мотиви и на осн. чл.269- 273 от ГПК във вр. с чл.26, ал.1, пр.1 и чл.227, б.,а" и „б" от ЗЗД, въззивният Старозагорски окръжен съд, в настоящия съдебен състав

РЕШИ:

- - - - -

ПОТВЪРЖДАВА в атакуваната му част Решение № 1065/09.12.2022г. по приключеното гр.д.№ 1009/2022г. по описа на РС- С.З..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва чрез ОС- С.З. пред ВКС- София в **1-**месечен срок от връчването му на всяка от страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____